

Arrest

nr. 119 767 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op (...) geboren in Caïro. U bent een orthodox koptisch christen. Sinds het begin van het schooljaar in september 2010 werd uw dochter F. S., Y. (...) (O.V. 6.825.227) gestalkt door A. S. F. (...). Deze man was de buitenechtelijke zoon van uw oom S. F. (...). Uw oom had naast zijn huwelijk klaarblijkelijk een relatie gehad met een moslima. A. S. F. F. (...) werd niet erkend door zijn vader waardoor hij geen recht had op een erfenis. Hij wilde hiervoor wraak nemen en wilde uw dochter bekeren tot de islam en met haar huwen. Hij begon uw dochter lastig te vallen op de bus, in de winkel en op haar school. In de eerste week van september kwam hij naar uw huis. Hij wilde u bang maken en zei dat hij wilde dat uw dochter zich bekeerde en met

hem huwde. Verder maakte hij duidelijk dat hij over connecties beschikte. Eind september of begin oktober stuurde u uw dochter naar een vriendin van uw echtgenote in el Muhandisin in de provincie Gizah. Omwille van de toenmalige onlusten in het land vertrok uw echtgenote N., J. (...) (O.V. 6.825.222) op 6 januari 2011 ook naar daar samen met uw minderjarige zoon F.-S., G. (...) (O.V. 6.825.222). Op 10 februari 2011 reisde u samen met uw gezinsleden per vliegtuig naar Griekenland. Daar verbleven jullie tot 1 mei 2011. In Griekenland was u ziek geworden. Op die dag reisde u samen met uw gezinsleden per vliegtuig naar België. U diende op 30 mei 2011 een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 3 augustus 2011 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 15 september 2011 vroeg u een tweede keer regularisatie aan op basis van art. 9ter. Op 4 november 2011 vroeg u samen met uw gezinsleden asiel aan. Op 19 december 2011 werd uw regularisatieaanvraag ontvankelijk verklaart. De behandeling ten gronde is nog hangende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, een dienstplichtvrijstelling, het diploma van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, de geboorteakte van uw dochter, een brief van uw priester in België en enkele internetartikels.

B. Motivering

U, uw echtgenote en uw dochter claimen dat jullie Egypte dienden te verlaten omdat uw dochter werd lastiggevalen door A. S. F. F. (...), de buitenechtelijke zoon van uw oom en tevens een fanatieke moslim. Deze man wilde uw dochter bekeren en met haar huwen. Jullie beweren verder dat deze man ervoor zou gezorgd hebben dat u en uw dochter geen identiteitskaart konden verkrijgen.

Er dient allereerst te worden vastgesteld dat u, uw echtgenote en uw dochter onvoldoende ernstige elementen aanbrengen waaruit kan worden geconcludeerd dat u, uw echtgenote of uw dochter een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren.

Uit de verklaringen van uzelf, uw echtgenote en uw dochter blijkt dat u en uw echtgenote geen problemen kenden in Egypte. Enkel uw dochter zou problemen hebben gekend (CGVS F. (...), p. 9, 16)(CGVS J. (...), p. 2). Er moet echter worden vastgesteld dat er twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de problemen die uw dochter met A. (...) zou hebben gekend.

Zo blijkt dat uw dochter niet weet waar deze man zou wonen (CGVS Y. (...), p. 8, 12). U noch uw gezinsleden blijken verder te weten hoe zijn moeder, de minnares van uw oom, zou heten (CGVS F. (...), p. 9)(CGVS J. (...), p. 6)(CGVS Y. (...), p. 8). A. (...) zou één maal bij jullie thuis geweest zijn begin september. Jullie leggen echter vage en onderling onsamenhangende verklaringen af over deze gebeurtenissen. U verklaart dat hij één maal is langsgekomen (CGVS F. (...) p.11). In eerste instantie antwoordt uw echtgenote daarentegen ontkennend op de vraag of A. (...) ooit bij jullie thuis zou zijn geweest. Vervolgens, gevraagd of u A. (...) ooit heeft gesproken, stelt ze plots dat hij wel een keer bij jullie thuis was geweest maar dat zij toen niet aanwezig was en dat ze de eerdere vraag verkeerd had begrepen. Gevraagd wanneer hij dan bij jullie thuis zou zijn geweest legt ze vervolgens vage verklaringen af. Volgens haar was het begin september, ze weet niet of het 1 of 2 september was, het zou ook 11 september kunnen geweest zijn (CGVS J. (...), p. 6, 7). U verklaart verder dat A. (...) toen samen met andere mensen naar uw huis kwam (CGVS F. (...), p. 11). Uit uw dochters' verklaringen blijkt dat ze dit niet weet. Gevraagd of A. (...) toen alleen naar jullie huis kwam antwoordt ze immers dat ze er toen niet was en dat ze het u nooit gevraagd heeft of hij toen alleen is gekomen of niet (CGVS Y. (...), p. 13). Zeer opmerkelijk is bovendien dat Y. (...) niet weet of A. (...) na haar vertrek nog bij jullie thuis zou zijn geweest (CGVS Y. (...), p. 9). Er mag immers worden verwacht dat jullie, die samen asiel aanvragen op basis van dezelfde problemen, allen op de hoogte zijn welke feiten zich al dan niet nog hebben voorgedaan.

Uiteindelijk zouden jullie besloten hebben om Y. (...) naar een vriendin van uw echtgenote in el Muhandisin te sturen waar ze tot jullie vertrek zou verblijven. Op 6 januari 2011 reisde ook uw echtgenote met uw zoon G. (...) naar el Muhandisin waar ze verbleven tot jullie vertrek uit Egypte. Over het moment waarop uw dochter vertrok, leggen jullie echter incoherente verklaringen af. U verklaart dat Y. (...) eind september of begin oktober naar el Muhandisin ging (CGVS F. (...), p. 4). Ook uw dochter verklaart dat ze eind september of begin oktober vertrok, precies weet ze het niet (CGVS Y. (...), p. 5). Uw echtgenote antwoordt op de vraag tot wanneer Y. (...) thuis zou hebben gewoond aanvankelijk: "Eind oktober ongeveer, begin oktober, eind oktober". Pas nadat er wordt aangedrongen op enige duidelijkheid antwoordt ze dat Y. (...) begin oktober vertrok (CGVS Juliette, p. 7). Gezien de ingrijpende verandering in jullie leven kunnen dergelijk onsamenhangende en vage antwoorden bezwaarlijk overtuigen. Y. (...) had bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bovendien vreemd genoeg tot tweemaal toe verklaard dat ze pas in november naar el Muhandisin ging (vragenlijst, p. 3)(verklaring punt 9). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen stelt ze dat ze toen in de war was en dat het eigenlijk in oktober was. Er op gewezen dat ze toen klaarblijkelijk tot tweemaal toe had verklaard dat ze pas in november naar el

Muhandisin ging, stelt ze dat ze denkt dat ze dat niet gezegd heeft (CGVS Y. (...), p. 11). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS had Y. (...) echter nog verklaard dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die ze op de DVZ had afgelegd (CGVS Y. (...), p. 2). U verklaart dat u na het vertrek van uw dochter uit angst aangevallen te worden, bij de burens verbleef (CGVS F. (...), p. 15). Uw dochter verklaart vreemd genoeg dat u gewoon thuis verbleef (CGVS Y. (...) p.9).

Wat betreft de voorgehouden problemen om identiteitskaarten te verkrijgen verklaart u dat dit kwam door de connecties die A. (...) zou hebben gehad. Dit is echter weinig geloofwaardig daar uw verklaringen hieromtrent uitermate vaag en onlogisch zijn. U verklaart dat A. (...) connecties had en dat hij zo kon verhinderen dat jullie een (nieuwe) identiteitskaart kregen. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat A. (...) volgens u tot een islamitische groepering behoorde. Tot welke groepering kunt u echter niet zeggen. Buiten het feit dat ze lange kleren en lange baarden hebben weet u niets. Gevraagd naar wat A. (...) precies te maken had met het feit dat u geen nieuwe identiteitskaart kon verkrijgen kunt u geen concreet antwoord geven. U verwijst weer naar de u onbekende groeperingen en verklaart uiteindelijk dat u het allemaal niet exact weet maar dat u veronderstelt dat deze groeperingen ook connecties zouden hebben bij de burgerlijke stand (CGVS F. (...), p. 11, 12, 13). Deze verwijzing naar een onbekende islamitische groepering is dan weer zeer opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u beweert dat deze groeperingen, die in een bepaalde moskee samen kwamen, eigenlijk problemen hadden met de autoriteiten. De politie zou immers regelmatig zijn binnengevallen in deze moskee waar alleen extremistische moslims komen, om mensen te arresteren (CGVS F. (...) p.12). Dit lijkt uw eigen bewering dat A. (...) veel invloed heeft bij de autoriteiten, tegen te spreken. Dergelijk vage en weinig coherente verklaringen kunnen niet overtuigen dat u, omwille van A. (...), geen identiteitskaarten kon krijgen.

Uw echtgenote verklaart aanvankelijk dat ze niet weet of u ooit geprobeerd zou hebben om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen. Ze denkt van niet omdat u het in principe niet nodig had. Vervolgens stelt ze echter dat u het één maal zou hebben geprobeerd. Wanneer dit was, kan ze echter niet zeggen (CGVS J. (...), p. 3). Zij verklaart eveneens dat A. (...) tot een islamitische groepering behoorde en dat hij ervoor had gezorgd dat jullie geen nieuwe identiteitskaarten konden bekomen. Zij kan echter evenmin zeggen tot welke islamitische groepering A. (...) dan wel zou behoren noch kan ze duidelijk maken op welke manier hij er voor kon zorgen dat hij de aanvraag tot een identiteitskaart voor Y. (...) kon blokkeren. Plots verklaart uw echtgenote dat ze zelf had geprobeerd om een identiteitskaart te verkrijgen voor Y. (...) maar dat de ambtenaar toen had gezegd dat ze nog een papier van de school nodig hadden. Uw echtgenote zou vervolgens geen inspanning meer hebben gedaan om de identiteitskaart te verkrijgen en dat ze toen pas wist dat A. (...) machtig was. Dit zou ze hebben vernomen van de mensen op straat (CGVS J. (...), p. 13, 14). Deze verklaringen zijn allesbehalve overtuigend en samenhangend te noemen.

U kon immers gewoon gebruik maken van uw oude identiteitskaart die nog steeds geldig was en had helemaal geen behoefte aan een nieuwe identiteitskaart (CGVS F. (...), p. 18). Ook uw echtgenote beschikte over eenzelfde oude identiteitskaart (CGVS J. (...), p. 3). Uw dochter verklaart dat ze zelf tegen u had gezegd dat het niet nodig was om een identiteitskaart te verkrijgen toen u trachtte om op haar 16de een identiteitskaart voor haar te bekomen aangezien ze er sowieso één zou krijgen als ze in de toekomst naar de universiteit ging (CGVS Y. (...), p. 3). Ook uw echtgenote verklaart dat ze de voorgehouden problemen om een identiteitskaart te verkrijgen voor Y. (...) niet serieus nam omdat ze toch nog een jaar konden wachten voor ze naar de universiteit ging (CGVS J. (...), p. 4).

Verder zouden deze voorgehouden problemen zich klaarblijkelijk hebben beperkt tot verbale intimidaties. Uw dochter werd op straat, in de winkel, in de bus en op haar school herhaaldelijk benaderd door A. S. F. (...), de buitenechtelijke zoon van uw oom. Hij zei dat hij met haar zou gaan huwen en dat hij haar zou bekeren tot de Islam. Op geen enkel moment maken u, uw echtgenote of uw dochter melding van ernstigere problemen (CGVS F. (...), p. 9, 10, 11, 13, 15)(CGVS J. (...), p. 5, 8, 9, 10)(CGVS Y. (...), p. 5, 6, 7, 10)), dit terwijl A. (...) blijkbaar herhaaldelijk in jullie wijk vertoefde, wist waar jullie woonden, wist waar uw dochter naar school ging en haar geregeld zag. Zelfs nadat jullie allen op de hoogte waren van de slechte intenties van A. (...), bleef het hele gezin op hetzelfde adres wonen. Dat zelfs uw dochter nog ongeveer een maand thuis bleef, nog geregeld naar school ging en in de wijk naar de winkel bleef gaan, is merkwaardig in het licht van jullie voorgehouden vrees voor haar (CGVS F. (...), p. 4, 12, 15)(CGVS J. (...), p. 4, 10, 11)(CGVS Y. (...), p. 4, 11, 13). Na de verhuis van uw dochter naar el Muhandisin in de provincie Gizeh eind september of begin oktober 2010 zou er tot jullie vertrek in februari 2011 bovendien niets meer gebeurd zijn wat er op wijst dat u, uw echtgenote of uw dochter gevisieerd werden met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS F. (...), p. 15, 17)(CGVS J. (...), p. 11)(CGVS Y. (...), p. 6, 9, 16).

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u, uw echtgenote en uw dochter vage en weinig geloofwaardige verklaringen afleggen over de voorgehouden gebeurtenissen en de reisweg. Op 10 februari 2011 zouden jullie samen per vliegtuig van Egypte naar Griekenland

reizen. Welke paspoorten er hiervoor werden gebruikt kunt u niet zeggen. Welke namen er in de paspoorten werden gebruikt evenmin. Dat u niet minstens weten welke identiteit u volgens uw reisdocumenten had, is weinig geloofwaardig gezien de strenge controles om Europa binnen te reizen. Op 1 mei 2011 zouden jullie per vliegtuig van Griekenland naar België reizen. Opnieuw weet u niets over de paspoorten die er voor deze reis werden gebruikt. Met welke maatschappij u naar België reisde kunt u evenmin zeggen (CGVS F.(...), p. 5, 6, 7). Dergelijke vage verklaringen tasten uw algehele geloofwaardigheid aan en doen vermoeden dat jullie op legale wijze, met jullie eigen documenten zijn gereisd.

Tot slot moet er worden vastgesteld dat jullie op 1 mei 2011 in België aankwamen en pas op 4 november 2011 asiel aanvroegen. Het feit dat jullie zo lang wachtten om te kennen te geven dat jullie nood hebben aan internationale bescherming, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Ter verklaring om pas na zes maanden asiel aan te vragen, verwijzen u en uw gezinsleden naar uw gezondheidstoestand toen u in België aankwam. Dit is echter geen afdoende verklaring. U dient via een advocaat immers wel meteen een 9ter aanvraag in en twee van uw gezinsleden waren meerderjarig en in staat om een asielaanvraag in te dienen (CGVS F. (...), p. 7, 8)(CGVS J. (...), p. 8)(CGVS Y. (...), p. 15).

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U verklaart bijkomend nog dat u een terugkeer naar Egypte vreest omdat u door uw gezondheidstoestand geen werk zou kunnen vinden. Dit volstaat echter niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus daar dit buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt (CGVS F. (...), p. 18). Daargelaten de vraag of deze claim valt onder de toepassing van subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat u uw bewering niet te kunnen werken omwille van uw gezondheid, niet staft aan de hand van enig medisch attest. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u, uw echtgenote of uw dochter een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De internetartikels hebben louter betrekking op de algemene situatie in Egypte. De overige documenten zijn een aanwijzing voor de identiteit, de herkomst en het opleidingsniveau van uzelf en uw gezinsleden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het

CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook in hoofde van uw echtgenote N., J. (...) (O.V. 6.825.222) en uw dochter F. S., Y. (...) (O.V. 6.825.227) werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste en tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de

vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen verwijzen naar de definitie van het begrip vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en pasten de hierin vernoemde elementen toe op het door hen aangehaalde asielrelaas om te besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' en merken onder meer op dat deze zowel een objectief als een subjectief element bevat. Verzoekende partijen stellen eveneens dat verwerende partij in haar beslissing uitgaat van de verkeerde veronderstellingen. Verder in het verzoekschrift halen verzoekende partijen nogmaals aan dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en dat zij geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst te verlaten. Zij geven vervolgens een overzicht van hun asielproblematiek en besluiten dat zij omwille van hun problemen niet in hun land van herkomst konden blijven wonen.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat het louter vasthouden aan de reeds afgelegde verklaringen en het verwijzen naar theorie omtrent het begrip vluchteling niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen, aangezien hiervoor concrete argumenten dienen te worden aangebracht. De Raad verwijst tevens naar onderstaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat de door verzoekende partijen overige aangebrachte argumenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen. Uit deze uiteenzetting blijkt eveneens dat verwerende partij in haar beslissing niet is uitgegaan van verkeerde veronderstellingen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen merken op dat slechts eerste verzoekende partij aanwezig was toen A. is langsgesproken. Uit hun verklaringen blijkt duidelijk dat tweede en derde verzoekende partijen toen niet thuis waren.

Verzoekende partijen lichten toe dat, toen de dossierbehandelaar aan tweede verzoekende partij vroeg of ze A. ooit heeft gezien, zij hierop ontkennend heeft geantwoord omdat dit de waarheid is. Op de vraag of A. ooit bij hen thuis is geweest, heeft tweede verzoekende partij dan wel ja geantwoord. Verzoekende partijen benadrukken dat er *in casu* geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Tweede verzoekende partij heeft de eerste vraag enkel verkeerd begrepen, hetgeen zij ook zo heeft aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Verder geven verzoekende partijen aan dat A. is langsgesproken tijdens de eerste week van september maar dat eerste verzoekende partij zich niet kan herinneren wanneer dit precies was. Om te vermijden dat haar gezin nog meer angst zou krijgen, heeft eerste verzoekende partij slechts in algemene bewoordingen over dit bezoek verteld. Bijgevolg zijn tweede en derde verzoekende partij dan ook niet op de hoogte van enige details en kunnen zij ook niet meer vertellen over de precieze datum van het bezoek van A. en de andere personen die erbij waren. Tot slot hameren verzoekende partijen erop dat

de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd over het bezoek van A., de juiste verklaringen zijn. Voor de duidelijkheid worden deze nog weergegeven in het verzoekschrift.

2.2.4.2. De Raad is niet overtuigd door de uitleg van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij geen tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over het bezoek van A.. Deze tegenstrijdigheid kan immers duidelijk worden afgeleid uit de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar gehoor. De uitleg die verzoekende partijen in hun verzoekschrift verschaffen, stemt niet overeen met hetgeen tijdens het gehoor werd verklaard:

"Heeft u die a. ooit gezien?"

Ja, hij heeft mijn dochter lastiggevallen

Heeft u a. ooit gezien?"

Ja want hij heeft haar veel lastig gevallen , het is mijn dochter die mij aan hem toonde toen hij op straat stond ze zei dat hij degene was die haar lastig viel

Is a. ooit naar jullie thuis gekomen?"

Nee

(...) Mijn man zei dat a. bij ons thuis was gekomen ik was niet thuis toen" (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

Vervolgens stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop A. bij hen thuis zou zijn geweest, dat derde verzoekende partij niet wist dat A. nog met andere personen naar hun huis was gekomen en dat derde verzoekende partij ook niet wist of A. na haar vertrek nog bij hun thuis is geweest. Verzoekende partijen trachten deze vaagheden en onwetendheden te verklaren door erop te wijzen dat tweede en derde verzoekende partij toen niet aanwezig waren en dat eerste verzoekende partij ervoor geopteerd heeft om tweede en derde verzoekende partij niet al te veel details te geven over het bezoek van A. om hen niet nog banger te maken. De Raad is echter van oordeel dat van personen die zich voor hun aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming steunen op dezelfde problemen, toch wel redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij elkaar op de hoogte zouden houden/brengen van de kern van hun relaas. Het komt dan ook volstrekt ongeloofwaardig over dat tweede en derde verzoekende partij, die hoe dan ook wel op de hoogte werden gesteld van het bezoek van A. bij hun thuis, niet door eerste verzoekende partij op de hoogte zouden zijn gebracht van het tijdstip en de details van dit bezoek. Bovendien blijkt uit de verklaringen van derde verzoekende partij dat zij nooit aan haar vader heeft gevraagd of A. toen alleen is gekomen of niet. Daarenboven heeft zij zich kennelijk ook nooit geïnformeerd of A. na haar vertrek nog naar hun huis is gekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 9). De onwetendheid van derde verzoekende partij is dan ook duidelijk te wijten aan het gebrek aan initiatief van harentwege, hetgeen vanzelfsprekend afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, aangezien zij de persoon is die zou worden geïnterviewd door A..

2.2.5.1. Verzoekende partijen verduidelijken dat derde verzoekende partij eind september of begin oktober naar El Muhandisin is vertrokken. Zij kunnen zich het exacte moment niet herinneren, gelet op de vele gebeurtenissen en problemen. Bovendien heeft tweede verzoekende partij de verwarring omtrent de vertrekdatum van haar dochter rechtgezet tijdens haar gehoor.

Voorts wensen verzoekende partijen te benadrukken dat derde verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken ongelooflijk veel stress had. Er werd november genoteerd, maar derde verzoekende partij bedoelde eigenlijk oktober. Derde verzoekende partij blijft erbij dat zij slechts eenmaal "november" heeft gezegd, en geen tweemaal. Verzoekende partijen besluiten dat er *in casu* dan ook geen sprake is van incoherente verklaringen.

2.2.5.2. Betreft het betoog dat verzoekende partijen (eerste en tweede verzoekende partij) zich niet exact kunnen herinneren wanneer derde verzoekende partij is vertrokken uit hun huis omdat er zich op dat moment veel afspeelde en zij veel problemen kenden, stelt de Raad dat het toch zeer vreemd overkomt dat eerste en tweede verzoekende partij, die het vertrek van derde verzoekende partij initieel situeren tussen eind september en eind oktober, dergelijke ingrijpende verandering in hun leven niet nauwkeuriger in de tijd kunnen situeren. Overigens kan uit hun verklaringen niet worden afgeleid dat de kern van hun asielrelaas een ingewikkelde chronologische structuur heeft met talloze incidenten, zodat van hen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij deze cruciale gebeurtenis op een minder vage en meer coherente manier zouden kunnen hebben toelichten, *quod non*.

Waar verzoekende partijen ter vergoelijking aanhalen dat derde verzoekende partij ontzettend veel stress had tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt

erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit derde verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partijen dat derde verzoekende partij veel stress had tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissingen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien wordt in de bestreden beslissingen nog vermeld dat derde verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. De Raad wenst er nog op te wijzen dat de motivering van verwerende partij hoe dan ook als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partijen geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de verblijfplaatsen van eerste verzoekende partij na het vertrek van derde verzoekende partij, waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6.1. Verzoekende partijen merken op dat mensen die behoren tot islamitische groeperingen, zoals A., altijd heel veel connecties hebben binnen het overheidsapparaat en dat zelfs de overheid niets kan beginnen tegen dergelijke groeperingen. Eerste verzoekende partij is tevens op de hoogte van het feit dat moslimgroeperingen overal in de wijken zijn geïnfilteerd, alsook in de diensten van de overheid. Het is volgens verzoekende partijen dan ook niet zo verwonderlijk dat A. een rol speelde bij de problemen die zij hebben gekend om een identiteitskaart te verkrijgen. Verder halen verzoekende partijen aan dat A. hen bedreigde en dat hij stelde dat hij het nodige zou doen om derde verzoekende partij tot de islam te bekeren. Tweede verzoekende partij merkt verder nog op dat zij nooit een aanvraag heeft gedaan voor haar dochter om een identiteitskaart te bekomen. Enkel eerste verzoekende partij hield zich hiermee bezig.

Waar in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat verzoekende partijen gebruik konden maken van hun oude identiteitskaart, die nog steeds geldig was, leggen verzoekende partijen uit dat hun oude identiteitskaarten wel degelijk dienden te worden vervangen door nieuwe, zelfs indien deze documenten nog geldig waren. Immers, door het nieuwe systeem moesten alle oude identiteitskaarten worden verwijderd en aangepast naar een elektronische kaart.

2.2.6.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat mensen die behoren tot islamitische groeperingen altijd veel connecties hebben binnen het overheidsapparaat en dat zelfs de overheid niets kan beginnen tegen dergelijke groeperingen, zodat het niet zo verwonderlijk is dat A. wel degelijk een rol speelde bij de problemen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat eerste en tweede verzoekende partijen niet konden vertellen tot welke islamitische groepering A. dan wel zou behoren en op welke manier hij er dan voor kon zorgen dat de uitgifte van nieuwe identiteitskaarten zouden kunnen worden geblokkeerd. Bovendien betreft de verklaring van eerste verzoekende partij dat deze islamitische groeperingen ook connecties hebben met de Egyptische autoriteiten slechts een veronderstelling, zo blijkt uit de bestreden beslissingen. Eerste verzoekende partij verklaarde dan ook nog eens dat deze islamitische groeperingen eigenlijk problemen hadden met de autoriteiten, hetgeen niet strookt met de bewering dat zij banden zouden hebben met de autoriteiten.

Betreft de bemerking dat tweede verzoekende partij nooit een aanvraag heeft gedaan voor haar dochter om een identiteitskaart te bekomen en dat enkel eerste verzoekende partij zich met dergelijke zaken bezighield, stelt de Raad vast dat deze uitleg haaks staat op de verklaringen van tweede verzoekende partij dat zij zelf geprobeerd had om een identiteitskaart te verkrijgen voor derde verzoekende partij maar dat de ambtenaar toen had gezegd dat ze nog een papier van de school nodig had (administratief dossier, stuk 5, p. 14).

Aangaande de uitleg dat zij wel degelijk nieuwe identiteitskaarten nodig hadden omdat het systeem werd veranderd, stelt de Raad vast dat ook deze bewering niet strookt met de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal, zodat dergelijk verweer hoe dan ook geen soelaas brengt (administratief dossier, stuk 5, gehoor F., p. 18).

2.2.7.1. Aangaande de vaststellingen omtrent de voorgehouden reisweg en de hierbij gebruikte documenten, laten verzoekende partijen weten te volharden in hun verklaringen. Verzoekende partijen

stellen dat zij Egypte hebben verlaten met valse paspoorten, dat zij geen idee hebben welke namen er in de paspoorten werden vermeld en dat de smokkelaar alles heeft geregeld waardoor zij de paspoorten niet hebben gezien. Verzoekende partijen citeren de verklaringen die eerste verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat het algemeen geweten is dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen verzoekende partijen geen enkele aanwijzing of informatie te geven over de voor hen voorziene reisdocumenten. Zo blijkt uit het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij niet eens kon zeggen van welk land die paspoorten waren, zij zou de documenten niet eens hebben "aangeraakt". De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de voor hen voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking is zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat de reis dermate slordig werd georganiseerd. Het louter volharden in hun afgelegde verklaringen en de opmerking dat de smokkelaar alles voor hen had geregeld, kan dan ook niet als verschoningsgrond worden aangenomen voor de vastgestelde onwetendheden en vaagheden.

2.2.8.1. Verzoekende partijen leggen uit dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij op het moment van hun aankomst in België zeer slecht was en dat het enige tijd geduurd heeft voordat haar toestand verbeterde. Eerste verzoekende partij kreeg een hartstilstand toen zij naar België kwamen. Er was bij hun aankomst in België zeker de intentie om een asielaanvraag in te dienen, doch er werd beslist om te wachten tot de toestand van eerste verzoekende partij was gestabiliseerd, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen verduidelijken verder dat het inderdaad zo is dat tweede en derde verzoekende partijen in goede gezondheid verkeerden en dat zij als meerderjarige personen in staat waren om asiel aan te vragen, doch er werd met de mensen van de kerk, alsook met de personen bij wie zij toen verbleven, besloten dat het beter was om samen asiel aan te vragen.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij ten tijde van hun aankomst in België, kan door de Raad niet als verschoningsgrond worden aanvaard. Verwerende partij wijst er in haar beslissingen immers op dat de advocaat van eerste verzoekende partij toen wel meteen een 9ter-aanvraag heeft ingediend en dat tweede en derde verzoekende partijen toen meerderjarig waren en in staat waren om zelf een asielaanvraag in te dienen. Dat verzoekende partijen samen met de mensen van de kerk en de personen bij wie zij toen verbleven, hadden besloten dat het beter was om samen een asielaanvraag in te dienen, kan door de Raad net zo min als een afdoende verklaring worden beschouwd.

2.2.9. Verwerende partij merkt in haar beslissingen op dat de door verzoekende partijen voorgehouden problemen zich klaarblijkelijk zouden hebben beperkt tot verbale intimidaties, dat verzoekende partijen op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van ernstigere problemen, dat, ondanks de slechte intenties van A., het hele gezin gewoon op hetzelfde adres bleef wonen en dat zelfs derde verzoekende partij nog ongeveer een maand thuis bleef, dat zij nog geregeld naar school ging en in de wijk naar de winkel bleef gaan. Bovendien, zo merkt verwerende partij nog op, zou er tot hun vertrek in februari 2011 niets meer gebeurd zijn (*"Is er eigenlijk ooit nog iets gebeurd voor uw vertrek? Nee er is niets gebeurd"*, administratief dossier, stuk 5, gehoor F., p. 15). Uit deze vaststellingen leidt verwerende partij af dat verzoekende partijen – indien er al geloof kan worden gehecht aan hun problemen, *quod non* – niet aannemelijk maken dat zij in Egypte werkelijk een vrees voor vervolging koesteren/een reëel risico op ernstige schade lopen. Verzoekende partijen hameren er in hun verzoekschrift verschillende keren op dat zij wel degelijk een vrees voor vervolging koesteren in hun land van herkomst (zie punt 2.2.3.2.), doch zij brengen geen concreet verweer aan dat afbreuk kan doen aan het voorgaande. De vaststelling dat de door verzoekende partijen aangehaalde problemen, indien er al geloof aan zou kunnen worden gehecht, in geen geval als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd om als vervolging/ernstige schade te kunnen worden aanzien, blijft dan ook behouden.

2.2.10.1. Verzoekende partijen vestigen de aandacht op het feit dat zij Koptische christenen zijn, dat Koptische christenen in Egypte slechts 10% van de bevolking uitmaken, dat zij regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen en dat hun rechten vaak ontnomen worden. Daarnaast zijn zij voortdurend het slachtoffer van sektarisch geweld. Verzoekende partijen merken op dat verwerende partij dit erkent in haar beslissingen.

Verder betogen verzoekende partijen dat een terugkeer naar Egypte onmogelijk is aangezien zij opnieuw in *“de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties en geweld”* zullen terechtkomen. Zij stippen eveneens aan dat deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie plaatsen. Dit wordt volgens verzoekende partijen eveneens bevestigd door de objectieve informatie waar zij in hun verzoekschrift naar verwijzen en waar zij enkele passages uit citeren (bijlagen gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen stellen verder in hun verzoekschrift nog dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de vluchtelingenstatus te worden toegekend. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging kunnen worden aanzien.

Verzoekende partijen wensen verder aan te kaarten dat de Egyptische overheid niet optreedt tegen de grove *“discriminatie”* en de schendingen van de mensenrechten ten aanzien van Koptische christenen en dat deze religieuze minderheid er aan hun lot wordt overgelaten. Meer nog, zij moedigt de onmenselijke en discriminerende behandelingen ten aanzien van Koptische christenen aan, zo stellen verzoekende partijen. Zij zijn dan ook de mening toegedaan dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten. Teneinde hun bewering te staven, verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij uit een nieuwsbericht en een rapport van Amnesty International (bijlage 8, 9 en 12 bij het verzoekschrift).

Verder in het verzoekschrift betogen verzoekende partijen dat verwerende partij zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven en zij stellen dat, opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, men niet alleen rekening dient te houden met de dodelijke slachtoffers maar dat tevens dient te worden nagegaan of er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen merken hierna op dat het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij tot deze conclusie is gekomen. Uit verschillende objectieve bronnen blijkt dat zij wel degelijk voldoen aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend (bijlage 6, 10 en 11 bij het verzoekschrift).

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij in de bestreden beslissingen motiveert waarom het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad is van oordeel dat de informatie die verzoekende partijen aanhalen in hun verzoekschrift niet van aard is om deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Voor de bespreking van deze informatie, verwijst de Raad naar de uiteenzetting van verwerende partij in haar nota met opmerkingen en treedt deze bij: *“(…) Immers, beschrijven de internetartikels en rapporten die verzoekende partijen naar voren brengen het actuele klimaat tussen moslims en christenen sedert het aantreden van president Morsi en gaan deze in op een aantal gewelddadige incidenten die hebben plaatsgehad, elementen en incidenten waarmee de commissaris-generaal echter reeds rekening mee heeft gehouden maar die niet aantonen dat de Koptische christenen als dusdanig actueel blootstaan aan een zodanige graad van discriminatie dat het leven ondraaglijk wordt. Het merendeel van de door verzoekers naar voren gebrachte informatie handelt immers over incidenten die reeds werden opgenomen in de door het CGVS gehanteerde informatie of betreffen rapporten die eveneens reeds werden opgenomen in de door het CGVS gehanteerde informatie (COI Focus Egypte, Situation des Chrétiens, 26 september 2013 en Situation Sécuritaire, 10 oktober 2013). Zo handelen stuk 5, stuk 6, stuk 7, stuk 8, stuk 9, stuk 12 en stuk 13 over de incidenten sinds 14 augustus 2013 waarbij talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims, maar waarbij het aantal christelijke slachtoffers beperkt is gebleven. Stuk 11 handelt dan weer louter in algemene termen over het geweld tegen onder meer koptische christenen in Egypte. Stuk 10 betreft tot slot een nieuwsartikel over een (nieuw) incident waarbij vier kopten werden gedood buiten een koptische kerk, maar dit ene, weliswaar zeer betreurenswaardige, incident toont nog niet aan dat de vaststellingen van de commissaris-generaal terzake niet (meer) correct zijn, noch dat het louter Kopt zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.”*

De Raad wenst er verder nog op te wijzen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en om ernstige schade te lijden op zich niet volstaat om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar nieuwsberichten/rapporten betreffende de algemene situatie in Egypte van Koptische christenen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd omwille van het feit dat zij Koptische christenen zijn. Verzoekende partijen halen desbetreffend ook geen concrete problemen aan tijdens hun gehoor (administratief dossier, stuk 5). Wanneer eerste verzoekende partij uitdrukkelijk wordt gevraagd of er buiten de problemen die zij met A. hebben gekend, nog redenen zijn waarom zij niet naar Egypte kunnen terugkeren, stelt zij enkel dat zij er omwille van haar gezondheidstoestand geen werk zal kunnen vinden (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18). Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of dat zij een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden omwille van het feit dat zij Koptische christenen zijn.

2.2.11. De Raad komt, gelet op het geheel van het voorgaande, tot de conclusie dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat de algehele situatie in Egypte blijkt te verslechteren, dat uit het *“reisadvies van Buitenlandse Zaken”* blijkt dat reizen naar Egypte wordt afgeraden en dat indien zij worden teruggestuurd, dit zal leiden tot ernstige schade, gelet op de actuele situatie in Egypte. Teneinde hun betoog te staven, verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij uit enkele nieuwsberichten en een reisadvies (bijlage 14, 15, 16, 17 en 18 bij het verzoekschrift). De Raad treedt de uiteenzetting die verwerende partij dienaangaande geeft in haar nota met opmerkingen integraal bij: *“Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Egypte betreft, zijn de beschouwingen van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte informatie, evenmin bij machte om de motieven uit de bestreden beslissingen in casu aan het wankelen te brengen. Uit de geciteerde informatie kan immers niet worden afgeleid dat er in Egypte actueel sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin of dat burgers in Egypte louter door hun aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen als gevolg van willekeurig geweld. Verzoekers verwijzen immers enerzijds naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken, terwijl een dergelijk reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slechts is bedoeld (...) om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geenszins enige leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade voor asielzoekers. De twee aangehaalde nieuwsartikels bevestigen dan weer de vaststellingen van het CGVS, namelijk dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd werden waarbij de politie en het leger geïnvolveerd werden, maar dat dit type geweld zich in de Sinai concentreert en het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft; dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten komt; dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president Morsi, waarbij er ook burgerdoden onder de betogers te betreuren vielen; dat het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en kwam op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus, Egypte, Situation sécuritaire, 10 oktober 2013) rechtsgeldig tot het besluit dat er actueel voor burgers in Egypte geen situatie voorhanden is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

Waar verzoekende partijen nog lijken te insinueren dat niet is onderzocht waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT